

Jethro Tull

A New Day #148

AND Report 148

Tak Vás zase zdravím,

píše David Rees z fanzinu Jethro Tull A New Day. A dále pokračuje: Bohužel, začínáme strašně smutnou zprávou o úmrtí Gerryho Conwaye před pár týdny, dlouholetého bubeníka skupiny Fairport Convention a po určitou dobu také Jethro Tull... a mnoha dalších legend. Díky Old Webbymu za nekrolog...

A nyní ke všem věcem kolem Tull... Zrovna když jsme si už všichni zvykali na bezva "nového" kytaristu Tull Joea Parrish-Jamese, přišla zpráva, že Joe odchází, aby se soustředil na práci se svým fantastickým Albionem. Musím říct, že jsem byl překvapen. Pokud se Joeova práce s Tull ukázala jako překážka pro Albion, tak to dávalo smysl. Ale pak se ukázalo, že jako náhradník je Jack Clark, druhý kytarista Albionu... no, to už takový smysl nedává! Ale ten šílený kolotoč je ještě bizarnější, když se podíváme na týdny, které tomu předcházely. Jack Clark (kytarista Albionu) dočasně nahradil Davea Goodiera na baskytaru, a později dokonce nahradil klávesáka Johna O'Hara další sólovou kytarou - poprvé v historii skupiny Tull se tak v obsazení objevily dvě sólové kytary! Fanoušci se obávali, že John se necítí dobře nebo že kapelu opustil, ale ukázalo se, že byl na dovolené. Na dlouhé dovolené v Austrálii a Japonsku (kde navštívil Oharu v Kjótu). Cože? Na dovolené, když měl v diáři koncerty? To by se za starých dobrých časů nikdy nestalo! Ale nebojte, kapela hrála dál. Nakonec se ukázalo, že Tull jen přišli o skvělého kytaristu, kterého nahradil jiný, stejně skvělý. Vítejte v kapele, Jacku. Jack zatím pokračuje v hraní s Joem v Albionu, včetně nadcházejícího letošního ročníku festivalu A New Day v srpnu. Albionu vyšla recenze v květnovém/červnovém čísle časopisu RnR (www.rock-n-reel.co.uk), kterou napsal Old Webby. Moji recenzi nádherného alba Albionu najdete na jiném místě tohoto čísla AND.

Knižní vydání 3CD/3DVD Bursting Out - Přifouknutá Verze obsahuje remixy Stevena Wilsona živého alba z roku 1978 a nahrávek z Madison Square Garden (známá 'satelitní' show), vyšla 21. června. 96 stránkový booklet obsahuje obvyklý rozhovor lana Andersona s Old Webbym, ale co se týče zbytku, Old Webby záhadně a bezpochyby zlomyslně naznačuje, že by se měla jmenovat Bursting Out - Bedňácká verze...

Ian Anderson hraje na flétnu ve dvou skladbách na albu **Leslie Mandoki's Soulmates** na vynikající novince - na albu A Memory Of Our Future, které vyšlo na labelu 10. května u InsideOutMusic. Nahráno, masterováno a produkováno výhradně analogově, je k dispozici na vinylu, na CD a na streamu.

Ian hraje také na flétnu v několika skladbách na chystaném novém albu švédské skupiny progresivně-metalové kapely **Opeth** (oblíbené skladby Joea Parrisha a Jacka Clarka) - název alba a datum vydání ještě není známo.

Další lanovo hostování, který hraje na rozkošnou flétnu ve skladbě Tiny Bard na připravovaném albu Netherworld od Louise Patricie Crane. Ian hrál také na jejím albu Deep Blue z roku 2020. A podle rozhovoru, který poskytl brazilskému rádiu v dubnu, bude Ian také chtít vydat další nové album skupiny Jethro Tull v příštím roce - proslýchá se, že to bude **úplně poslední album Tull**. Nahrávání bude probíhat v květnu až červenci tohoto roku - viz (<https://www.youtube.com/watch?v=OiCTPd7HX8M> , 09:40)

Ruce nahoru, kdo z Vás si koupil jednu z 342 lahví rumu vyrobených v limitované edici **Songs From The Wood Craft Rum**? <https://soundcask.eu/tienda/?v=79cba1185463>. Jsem zvědavý, kolik se jich vypije, a kolik jich bude prostě ležet ve sběratelských policích na věčné časy?

Podle webových stránek jsou lahve stále k dispozici, což mě překvapuje, píše Rees. Možná že už vydali druhou edici? Popis vzniku stojí za přečtení (viz *FCJT korespondence dříve, pozn. VŘ*), zdá se, že rum byl šlechtěn opakovaným přehráváním alba Songs From The Wood (587 hodin!), což naznačuje, že se výrobci věnují svému řemeslu neuvěřitelně pečlivě, ne-li, že jsou naprosto šílení...

Florian Opahle vydává v létě novou sólovou desku a byl v dubnu a květnu na turné po Evropě (ale ne po Velké Británii) s partou kamarádů kytaristů. Podrobnosti na www.florianopahlemusic.com.

Na oslavu 50. výročí alba **Steeleye Span** Now We Are Six bylo album nově remasterováno a bude znovu vydáno na CD a vinylu 12. července. Je remasterováno z původních páskových masterů a obsahuje dosud neslyšené relace BBC z roku 1974, které jsou archivní raritou. Bude to poprvé, kdy bude album na vinylu znovu vydáno. Oba formáty doprovází komentáře Maddy Prior, Petera Knighta, Ricka Kempa, Nigela Pegruma a Iana Andersona. Ten byl tehdy přizván k produkci, na nahrávce, na které hostuje také David Bowie (hraje na saxofon v poslední skladbě).

Fairport Convention vydávají album It All Came Round Again, masivní boxset s živým materiálem...

Úžasné zprávy přišly od Snapper Records - vydávají koncem srpna obří **Box set vinylů všech sólových alb Iana Andersona**.

Jde o 10 vinylových LP, z nichž tři nikdy předtím na vinylu nevyšly, plus jedno album dosud nevydaných nahrávek, a sice:

A SIDE

1. V KAMENNÉM KRUHU 2:48

Shepherd's Bush Empire, Londýn - 24. května 1995

2. CÍRKULÁRNÍ DÝCHÁNÍ 3:46

Colonial Theatre, Keene, New Hampshire - 18. října 2002

3. OSEL A BUBEN 5:14

Teatro Valli, Reggio Emilia, Itálie - 22. prosince 2007

4. TAJNÁ ŘEČ PTÁKŮ 4:18

Spodek, Katowice, Polsko - 6. května 2000

5. BORIS TANČÍ 3:12

Divadlo Harabiye, Istanbul - 13. května 2000

6. V ČERNÉ SKŘÍŇCE 3:32

Shepherd's Bush Empire, Londýn - 24. května 1995

B SIDE

1. V LICHVÁŘOVĚ CHRÁMU 3:27

Produkční zkouška, Velká Británie - květen 1995

2. ŽÁDNÁ RALICA VASILJEVA 6:02

Saarlandhalle, Saarbrücken - 12. října 2004

3. EUROLOGIE 3:17

Saarlandhalle, Saarbrücken - 12. října 2004

4. TANEC PAPRIČEK HABANERO 4:00

Divadlo Harabiye, Istanbul - 13. května 2000

5. V ZAJETÍ SILNĚJŠÍCH VĚCÍ 2:50

Santiago de Compostela - 12. listopadu 1998

6. V OLIVOVÉ ZAHRADE 2:51

Shepherd's Bush Empire, Londýn - 24. května 1995

RECENZE KONCERTU

DEE PALMER & STEWART WOOD se speciálními hosty COLD FLAME

The Cryer Arts Centre, Carshalton, 28. března 2024

Někdy v roce 2022 se Dee Palmer ptala, proč jsem ji nikdy nepozval, aby si zahrála na Festivalu A New Day. Samozřejmě jsem to mnohokrát zvažoval, a hrála tam jako členka kapely Martina Barreho, ale přiznám se, že jsem si nebyl jistý, jak by dopadlo její sólové vystoupení pouze s klávesami...

Během jiného rozhovoru se Dee zmínila, že na ni zapůsobila videa Stewart Wooda s jeho příspěvky v rubrice Daily Sporrán na Facebooku - věnoval se více než stovce písní skupiny Jethro Tull, a to sólově s akustickou kytarou.

Shodou okolností krátce poté se Stewart zmínil na Facebooku, že hledá malé hospůdky v Londýně, kde by mohl vystoupit s krátkým setem, a zda by někdo neměl nějaké návrhy. No, a já jsem přišel s vypečeným plánem. "Seznámil" jsem Dee a Stewart prostřednictvím kyberprostoru a navrhl jsem jim, že by bylo skvělé, kdyby spojili své talenty a společně vystoupili na festivalu A New Day, buď jako duo, nebo třeba s písněmi Tull každý sám. S potěšením mohu říci, že si okamžitě skvěle porozuměli a velmi rychle tak mezi nimi vznikl produktivní hudební vztah.

A tak se stalo, že jsme na hlavní scéně festivalu A New Day byli v sobotu svědky debutového koncertu Dee Palmer a Stewart Wooda, vtipně Stewartem nazvaného "Songs From Dee Wood". Bylo štěstí, že Jethro Tull vystoupili jako hlavní hvězda předchozího večera, a tak se v hledišti stále zdržovalo hodně fanoušků Tull. Je to sice klišé, ale publikum bylo doslova okouzleno po celou dobu pozoruhodného vystoupení, a několik lidí mi poté nezávisle na sobě řeklo, že byli téměř dojata k slzám. Ano, a já také. Opravdu to bylo něco výjimečného, nebýt toho ošuntělého tlustého bastarda, který tam po hodině nakráčel, aby ohlásil konec. Ano, byl jsem to já, kdo měl tu nepříjemnou povinnost ukončit jejich vystoupení, i když bych je s radostí poslouchal dál.

Měli jsme tam totiž skvělou kapelu **Cuprum**, která přijela až z České republiky, a měla nastoupit na pódium během deseti minut, takže to byla nutnost...

Opakované vystoupení se konalo 28. března 2024 v Carshaltonu. Tribute band Tull s názvem **Cold Flame** na úvod předvedl úžasný akustický set, ve kterém zahráli skladby Jethro Tull, a jako host vystoupil na konci i Stewart. Po krátkém intermezzu nastoupila na pódium Dee. Její zábavný úvod navodil atmosféru na zbytek večera: "Dobrý večer, dámy a pánové, chlapci a děvčata... a takoví, jako já". Následoval její příběh o milovaném, na sýru závislém psu Barneyem, který sabotoval její jevištní vystoupení, aby se pomstil za to, že mu byl odepřen další kus sýra. Pak uvedla na jeviště Stewart. Dee i Stewart jsou vynikající vypravěči a jejich vztah s publikem byl vřelý a autentický, Dee se obracela k publiku, jako bychom jako bychom byli staří přátelé. Což asi jsme, i když většinou jen na dálku. Po krátkém úvodu z Wind Up Stewart převzal zpěv na většině skladeb. Pokud jste někdy viděli jeho vynikající "Daily Sporrán", víte, že se mu to opravdu daří. Nesnaží se napodobovat hlas Lana Andersona, ale přináší svůj vlastní okouzlující styl a jeho interpretace na kytaru se vyznačuje zneklidňující přesností. Má pozoruhodný dar reprodukovat jen pomocí hlasu a akustické kytary i ty nejsložitější písně Tull.

Setlist byl skutečným mixem klasiky i obskurních písní Tull... pokud tedy nějaká píseň Tull může být opravdu nazvána "obskurními". Spíš šlo o ty "méně konvenční". Zazněly mnohé, jako třeba Thick As A Brick, Life Is A Long Song, Skating Away atd., ale bylo to skvělé slyšet i Rainbow Blues, Velvet Green a dokonce i Move On Alone. Bylo to chvílemi velmi vtipné, a jindy zas extrémně dojemné, zejména když Dee předvedla nádhernou skladbu Elegy, pak The Chequered Flag, Coronach a finále skladby Slow Marching Band, kterému předcházela skladba The Last Post. Ano, bylo to emotivní a a zasloužilo si ti na konci ovace ve stoje. Dee, Stewart a kluci z Cold Flame se pak vydali do baru dole, aby se setkali a pozdravili s diváky, a završili tak večer, na který nikdy nezapomeneme. Jediným zklamáním je, že nahrávka z mixážního pultu se nepovedla...

RECENZE KONCERTU

ALBION

Bristol Exchange, 18. ledna 2024

Druhý výlet pro mě a Old Webbyho a první pro Franka Snowmana do The Exchange v Bristolu. Jde o takovou tu pořádně zaplivanou hospodu se zázemím pro koncerty, která se, soudě podle plakátů, využívá docela často, snad každý večer. Ironií je, že je to ten druh místa, na který jsme naráželi o půlnoci v centru Bruselu, v Kolíně nad Rýnem, Amsterdamu a podobně, a byli jsme tam v sedmém nebi. Z nějakého důvodu v Bristolu nebo kdekoli jinde v Británii se na takovém místě cítíme jako v nějaké podělané dřevě. Možná, že to jen "náhražka Guinnessu" v plastové sklenici zkalila můj úsudek...

Při naší předchozí návštěvě jsme se byli podívat na výkon Albionu na "Battle Of The Bands", kde se představili a předvedli krátké, ale skvělé 25 minutové vystoupení a přesto kupodivu nevyhráli. Tentokrát představili - konečně! - debutové album **Lakesongs Of Elbid**.

Slušná účast, ale myslím, že vyprodáno nebylo, což mě trochu překvapilo. To se brzy změní, protože Albion je do zajisté předurčen pro k velkým věcem.

Byli jsme počastováni vynikajícím hodinovým setem od předkapely v podobě Joe Parrish Jamese a Jacka Clarka z kapely Albion. Dva skvělí zpěváci a akustických kytaristů, nádherná Joeova flétna a velmi pozoruhodné hostování jednoho z nejlepších zpěváků, jakého jsem kdy slyšel, Jamese Earla. Zpíval několik písní, včetně krásné The Jeannie C. Stana Rogerse. Rogers je jasně velkou inspirací,

protože je také autorem skladby Barrett's Privateers, která zazněla v druhém setu a je i na albu. Už tato "předkapela" by stála za dlouhou cestu do Bristolu, ale hlavní číslo programu, další hodina s celou kapelou, to byla fakt SÍLA. Šlo o hladké proplétání se mezi krásnými, akustickými melodiemi a plným, skutečným heavy metalem. Albion předvedl dechberoucí set, který zahrnoval mnohé z nového alba i předchozího EP Pryderi EP, spolu s několika velkolepými coververzemi - *To Tame A Land* od Iron Maiden a *Wolf Moon* od Type O Negative.

Hudba je to jistě intenzivní, ale pokec mezi písněmi je často zábavný, i když spíše trochu sebeshazující, takovým tím temně humorným způsobem. Joe si našel čas i na to, aby reagoval na jisté narážky z internetu, které si kapela vysloužila za text své písně Pagan Spirit (Christian Heart) /*Pohanská duše - srdce křesťana*/.

Není zvláštní, co všechno některé lidi dokáže rozčítit? Albion je požehnaná sestava, a to nejen dvěma ohromně dobrými kytaristy, z nichž jeden z nich je také úžasný flétnista, ale také skutečně silnou rytmickou sekcí, kterou tvoří Ollie Medlow na bicí a Peter Szypulski na basu. Ten je nejvyšším mužem na světě, s tzv. přiměřeně dlouhým krkem, a jeho neustálé házení hlavou nás uvádělo do obav, že by mu mohla upadnout! Úžasné krční svaly... Dohromady kapela vytváří úžasný flétnový zvuk s flétnou, který by mohla téměř konkurovat vy-víte-komu, a s kytarovým dvojítm atakem, který zní občas jako Thin Lizzy v jejich nejlepších dobách.

Publikum to samozřejmě hltalo; a to publikum, které zahrnovalo ne méně než TŘI členy Jethro Tull - jako správní místňáci dorazili John O'Hara, Dave Goodier a Scott Hammond, aby podpořili své kolegy z kapely. Jak totiž všichni víme, Joe byl v té době ještě kytaristou skupiny Jethro Tull. Jack se následně stal baskytaristou Tull, a poté tam převzal po Joeovi roli sólového kytaristy. Jen jeden významný člen Tull bohužel chyběl - asi si zrovna myl vlasy ☺. Byl to velkolepý koncert, všichni jsme si koupili CD, které je stejně velkolepé. To jen umocnilo můj pocit lítosti nad tím, že jsme si nemohli objednat Albion na festival A New Day, protože jasně dostalo přednost turné Jethro Tull. Následně se však Ian Anderson rozhodl, že letos nebude hrát pod širým nebem, a tak mi Joe poslal e-mail s dotazem, zda je šance, že bych je ještě mohl vtěsnat do sestavy festivalu. Abych byl upřímný, asi 50 kapel žádalo o totéž, a odpověď byla NE. Ale... ale... tohle byl Albion. Posunul jsem tedy Heaven and Earth... no, a ještě pár kapel, trochu jsem zkrátil mezery, uspíšil začátky a tak dále, a zařadil jsem je. Rezervoval jsem je i na příští rok, protože za předpokladu, že to zvládnou, tak už teď se nemůžu dočkat!

Dave Rees

JETHRO TULL

Gateshead The Glasshouse, 2. března 2024 Dave Rees

Neobvykle jsem si koupil lístky jen na jeden koncert, na jediný letošní koncert skupiny Tull, a to tady u nás. Příliš mnoho závazků a stáří se spojily, aby si vynutily rozumnější, i když ne příliš žádoucí změnu mé obvyklé rutiny. To se však poněkud změnilo, se zprávou, že mnozí ze staré party - Old Webby samozřejmě, Kenny Wylie, Dave Morris, Tom Lynch, James Anderson atd, a můj syn Steven, jeli do Londýna a setkali se předtím. A pak mi přišla překvapivá zpráva od Stewarta Wooda, který mi nabídl VIP vstupenku. To rozhodlo. Do Londýna nejezdím, pokud opravdu, ale opravdu nemusím, ale zřejmě jsem tentokrát musel. Jsem moc rád, že jsem to udělal; bylo skvělé se s nimi setkat. Jediná nevýhoda byla, že Stewart, který si dal tolik práce s tím, aby mi sehnal a přivezl lístek, musel nakonec kvůli jiným povinnostem odejít, a zmeškal tak první polovinu koncertu.

Byl to nádherný koncert, nejlepší, jaký jsem za poslední roky viděl.

Nejen dobrý, ale ohromný! Navíc jsem seděl vedle Anny Phoebe a Gavina Eslerea a dal s nimi rychlý rozhovor, což znamená, že Anna se, doufejme, příští rok objeví na festivalu A New Day. Koncert v Gatesheadu o několik dní později byl neméně působivý, ačkoli byla naše místa příliš daleko. Bylo to potvrzení toho, že pozoruhodný koncert v Londýně nebyl žádný blesk z čistého nebe. Kapela byla tak sehraná, jak si ji jen pamatuji, Jack Clark na kytaru, lanova hra na flétnu byla prostě skvělá, a jeho zpěv byl stále lepší a lepší, po celou dobu skvělý. Neříkám, že zpívá jako v polovině 70. let, a to je mu 76 let, ale hlas má dobrý.

Ne, nejsem žádný zaslepený fanoušek, který neumí rozpoznat chyby; viděl jsem pár špatných koncertů, koncerty, na kterých se zdálo, že kapela je nesoustředěná a hraje na půl plynu, koncerty, na kterých lanovy vokály byly velmi slabé - zaostávaly za hudbou a nedokázal dosáhnout výšek tónů. Ale ty dny, alespoň prozatím, jsou pryč. Možná, že covidová pauza dala jeho hlasu odpočinout?

Ostatní kluci z kapely tu pomáhají s vokály, zejména Jack Clark v hřmotné Dark Ages, přesněji řečeno kopíruje lanovy silné vokály na albu v refrénu. Setlist mě potěšil, zejména překvapivým zařazením ne méně než čtyř písní z posledních několika let, což svědčí o jejich aktuálnosti. "Moderní" Tull zkrátka obstojí vedle jejich klasických skladeb ze starších dob. Například ohromná Wolf Unchained, kde jsem byl, stejně jako starý Webby, zasažen lanovým přednesem, vkleče vpředu na pódiu. Nevím proč, ale připadalo mi to neuvěřitelně silně.

Přísné pravidlo "žádné kamery, žádná videa" platilo až do obligátního přídávku Locomotive Breath, kdy byla povolena mobilní zařízení, což vyústilo ve volný pohyb a následnou lavinu špatných nahrávek, které se objevily po celém facebooku. To přineslo obvyklé reakce "zní to jako sračka", "to nejsou Jethro Tull", "bez Martina to nejsou žádní Tull". Takže i já, který se tím obvykle opravdu nezabývám, jsem nakonec absolvoval diskusi/hádku s několika lidmi - dokud jsem si neuvědomil, jak je hloupé se hádat o plusech a mínusech koncertu, kterého jsem se zúčastnil, a oni ne.

Vzkaz pro všechny ty, kdož se vzdali Tull, kteří se zařekli, že je už nikdy nechtějí vidět, a dokonce mají tu drzost říkat světu, včetně lana Andersona, že současná kapela prostě nejsou Jethro Tull: hodně jste prošvihli. Tull žijí, a žijí v současnosti. Obávám se, aby to nebylo naposledy, co jsem je viděl, ale pokud ano, bude to lanovo rozhodnutí, a ne moje. Držím palce na další koncerty ve Velké Británii v příštím roce. Ehm... pokud to dovolí srdeční operace (*snad ne lanova, pozn. VŘ!*)

Dave Rees

Seznam skladeb:

My Sunday Feeling / We Used To Know / Heavy Horses / Weathercock / Roots To Branches / Holly Herald / Wolf Unchained / Mine Is The Mountain / Bourée / [přestávka] / Farm On The Freeway / The Navigators / Warm Sporan / Mrs Tibbetts / Dark Ages / Aqualung (orchestrální aranžmá) / Locomotive Breath / Cheerio (kazeta)

MARTIN BARRE BAND

Stručná historie Jethro Tull, Americké turné 2024, Charlie Kenney

Budiž řečeno, že i ty nejlepší plány mohou kdykoli nabrat nový směr, a tohle nebylo žádnou výjimkou. Loni v říjnu, když se v Jonathan's konalo Martinovo akustické vystoupení, přišlo oznámení, že Martin a spol budou hrát jarní turné i tady u nás na severovýchodě, a my jsme si koupili lístky, ještě než začal druhý set. Takže jsme dávali pozor, abychom nezmeškali další koncerty, které budou přidány, a ukořistili jsme ještě tři, v Northamptonu a v Bostonu a Ridgefieldu...

Kapela změnila setlist ze svých březnových a dubnových koncertů, protože bubeník Teri Bryant nemohl na tyto koncerty dorazit. Na pódium k bicím se tak vrátil Darby Todd, stejně jako držák Alan Thomson na basu a Dan Crisp na kytaru a zpěv. Spolu s Martinem odehráli dvouhodinový set. Jak Martin řekl, bylo to s Darbym rockovější. První set zahájili rockovou verzí skladby Hunting Girl a pokračovalo se Back to Steel, která se mi vždycky líbila a jsem rád, že se vrátila do setlistu. Martin si vybral hodně tvrdších čísel z alba Stand Up; A New Day Yesterday, For A Thousand Mothers, We Used to Know a Nothing Is Easy. Darby opravdu zazářil - hraje silově a živě. Dali pak We Used to Know - býval bych si přál, aby to byla verze z roku 1970, kde Martinovo sólo trvalo asi 10 minut, ale i tak to bylo skvělé. Rychlá trocha povídání, a pak už Martin znovu hraje dvě skladby Beatles z předchozích vystoupení, Eleanor Rigby a I want You (She's So Heavy). Martinova verze písně Eleanor Rigby; možná je to tím, jak jí začíná, jí dodává dávku jinou atmosféru. Dan podle mě opravdu skvěle vystřihne I want You. Je těžké uvěřit, jak daleko se dostal od doby, kdy jsem ho viděl poprvé v roce 2015. On je opravdu dobrý frontman, má spoustu manýrů, které vás k němu vždycky přitáhnou.

Ať už je to jeho běhání za Darbyho, nebo vystrkování hlavy zpoza jevištní opony, nebo jen způsob, jakým zpívá Love Story (což je podle mě jedna z Danových nejlepších interpretací písní). Obvykle album, které Martin neopomene, je Benefit, ale tentokrát bohužel v setlistu nebylo (vždycky si užívám, když hrají Nothing to Say). Následovala perfektně šlapající verze Cross Eyed Mary s Alanovými hřmotnými basy. Nejenže je to zatraceně dobrý hráč, ale také jeden z neupřímnějších sympatáků....a jeden z nejpříjemnějších lidí na světě. S tím, že všichni pánové jsou prostě skromní a laskaví lidé. Pokračovalo se érou Aqualungu, krásně vystříhli Up to Me, píseň, která se mi naživo líbí mnohem víc, než ve studiu, prostě v setu skvěle funguje. Myslím, že to, co ve skutečnosti ukazuje Martinovu čirou genialitu je, jak u Palladia dokáže proměnit sólo na flétnu do rockové verze. Píseň se prostě vymkne z kloubů, když Alan, Darby a Martin asi pět minut jen tak jamují, a Dan se pak vrátí, aby dokončil My God, další vrchol pro mě. Martin končí první set s kytarovými částmi Thick as A Brick, Andersonova mistrovského díla, které se řadí k nejlepším albům všech dob, a po něm následuje Nothing is Easy, ačkoli to tak podle kapely snadně vypadalo, ale píseň skončila nějak rychle. Rozruch na stánku s merchem mezi sety byl WOW. Set ubíhal stejně rychle, jako moje přibývajících léta. Druhý set zahájil Martin, který přišel na pódium spolu s Darbym a bylo slyšet Alana, jak se přidal k písni Minstrel In The Gallery. Ta složitost, síla a krása riffu - to mi vždycky běhá mráz po zádech, když slyším, jak ho Martin hraje. Love Story, jak už jsem zmínil - to bylo jen pět minut čiré rozkoše.

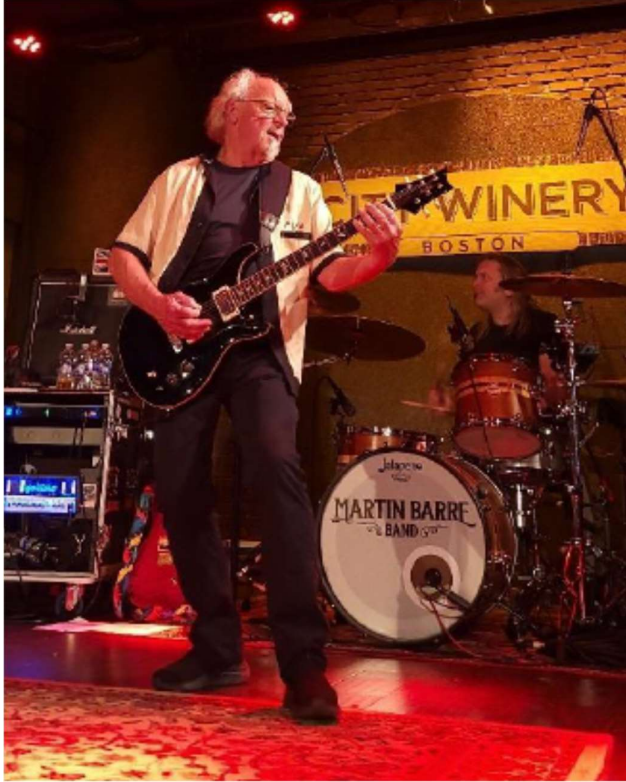
Následovala skladba Acres Wild z alba Heavy Horses. Stále si pamatuji poprvé jsem slyšel v roce 2017 při zvukové zkoušce, jak Martin hraje Heavy Horses. Mrknul tehdy na mě, že se možná jednou dostane na setlist. Můžu říct, že jsem rád, že se tak stalo. Jsou polovičním standardem už několik let a povedlo se to, píseň nezklamala. Martin ještě víc šlápl na plyn v A Moment of Madness, opravdu skvělé skladbě z alba Back to Steel. Jsem rád, že ji Martin zařadil do setu, jen kdyby do něj vklouzl taky Bad Man. Z Grammy oceněného alba Tull Crest of a Knave odstartovala Steel Monkey, a začala se rozjíždět show, která skutečně předvedla Martinovy prsty, jak drtí krk kytary po celou dobu skladby. Pak zazněl jeden z kultovních songů Jethro Tull, který si vysloužil hodnocení časopisu Guitar Magazine pro jedno z nejlepších kytarových solů všech dob, Aqualung. Adrenalin fanoušků se při tomto zásadním kusu vždy začne zvyšovat, a Martin to dokáže stupňovat ještě dál. Je těžké nevstát a neobdivovat čistý výkon a energií, se kterou kluci hrají. Jediným zklamáním bylo, že po Aqualungu show končí mnohem dřív, než bych si přál. Závěr koncertu obstaral někdejší první singl Tull v první stovce žebříčku USA, píseň Hymn 43. Přehlídku pak zcela uzavřela skladba Jump Start. Když Tull hrávali tuto píseň v dobách, kdy ještě bedňáci Tull předstírali hru na pomyslné kytary, ale popravdě řečeno, Martin by je všechny strčil do kapsy, i kdyby hráli na kytary skutečné. Skvělá píseň na konec, protože úroveň energie, které kapela dosáhla, odpovídala úrovni uznání fanoušků.

Magická cesta životem, kterou hudba Jethro Tull pro mnohé z nás fanoušků představuje a která začala již na konci 60. let, i dnes stále pokračuje. Spousty a spousty skvělých okamžiků, které přinesly začátky lana, Martina, Clivea a Glenna po celá 70. léta a také nyní s lanem a jeho kapelou a Martinem a jeho kapelou. Velký odkaz hudby, který předvedli tento týden Martin, Dan, Alan a Darby. Už mám své lístky na listopad a stále se snažím vždy vidět ještě jedno další představení. V City Winery v Bostonu to bylo podobné, stejný setlist, ale jediný rozdíl byl v tom, že jsem celý večer seděl přímo proti Martinovi a prostě bylo vidět, jakou má tenhle chlap pořád radost, a že vystupuje, kdykoli může. Představení už mám trochu rozmazaná. Jak se blížíme k roku 2025, tak nevíme, kolikrát ještě své oblíbené umělce uvidíme. Co je nyní pro mě důležité, je vidět své přátele, a já jich vidím hodně právě na Martinových a lanových koncertech. Každý okamžik je teď vzácný, a je to něco, co vím, že to nebude trvat věčně, jednoho dne to skončí. Snažím se zrekapitulovat

koncerty, které se staly mou součástí. PROSTĚ SE JDĚTE PODÍVAT NA SVÉ OBLÍBENCE, DOKUD MŮŽETE, protože nikdy nevíte, kdy už moct nebudete.

Jediné, co můžu lidem a fanouškům poradit, je, že pokud máte možnost vidět KOHOKOLI hrát hudbu Jethro Tull, prostě si kupte lístek a jděte. Ta magická cesta je omezená, tak na ni naskočte, kolikrát jen můžete.

Charlie Kenney

RECENZE CD

ALBION

Lakesongs Of Elbid (Vlastní značka) (2024)

Albion jistě nelze obviňovat z toho, že by něco uspěli. Poté, co vydali svou první nahrávku v roce 2019, nyní konečně po pěti letech vydali - nebo pro všechny mladé "dropli" - své netrpělivě očekávané debutové album. Uznávám, že to ovlivnil covid, a dalo by se tvrdit, že nahrávka je téměř jejich druhým albem, pokud si vezmete jejich předchozích jedenáct (tuším) skladeb, nahraných a vydaných pouze ke stažení. Já vím, že to se nepočítá, pokud si to, jako já, je nahrajete na CD, aby to bylo skutečné. Já, starý luddita.

Takže velká pochvala klukům za trpělivost a obětavost, s níž se po léta snažili, aby jejich album bylo co nejdokonalejší. A světe div se, povedlo se jim to. Když pomíneme druhou skladbu, příliš dlouhou a příliš se opakující, tedy Artušovskou předehru, máme album naprosto napěchované peckami.

Z velké části flétnou poháněná heavy rocková kapela zřejmě bude přirovnávána k Jethro Tull, obzvláště když dva z členů působili v obou kapelách, ale podobnost je jen povrchní, a i když jsou Tull ovlivnění není to žádná kopírka. Albion jsou stejně doma tam, kde hrají přímé, "tradiční" lidové písně a melodie, jako tam, kde hrají hutný heavy rock, a dokonce i heavy metalové námořnické popěvky v podobě klasické skladby Stana Rogerse *Barrett's Privateers*, jediné písně v repertoáru, kterou nenapsal flétnista, kytarista a zpěvák Joe Parrish-James. A tak by se jistě hodili jak na hraní ve vašem místním folkovém klubu, tak i na metalovém festivalu Download. Nebo na festivalu A New Day...

To album už jsem si přebral nesčetněkrát. Chtěl jsem vybrat pár nejzajímavějších momentů... ale...

to prostě není možné, celý pakl písní je... prostě úžasný; jak už to u debutových alb bývá, album *Lakesongs Of Elbid* už je tam nahoře na žebříčku s *Marquee Moon*, *Rattus Norvegicus* a *The Smiths*.

První reakce na internetu byly jednomyslně skvělé a opravdu to vypadá, že se jedná o velký rozjezd kapely. Zaslouženě, ale já trochu sobecky doufám, že úspěch Albionu nepovede k tomu, aby Jack následoval Joea, také opustil Tull a soustředil se jen na Albion. Udělej si, prosím, čas na obojí!

Dave Rees

JETHRO TULL Live Bursting Out - Přifouknuté vydání

3CD + 3DVD Bookset

Parlophone Records 5054197723971 (červen 2024)

Nejnovější z vynikající série rozšířených a definitivních knižních setů - je to jedna z nejlepších verzí, jakou jsem opravdu nečekal. Živák je živák, co víc se tím dá dělat? No, zdá se, že docela dost, a máme tu další triumf, a sice truhličku pokladů pro nás, zaryté fanoušky.

Na CD 1 a 2 se objevuje nový remix Stevena Wilsona původního alba, s přidáním dříve vynechaných *Heavy Horses*, *Living In The Past* a *Songs From The Wood* (plná verze). Součástí jsou také nahrávky ze zvukové zkoušky písně *No Lullaby*, *Sweet Dream*, *Heavy Horses*, *4.W.D (Low Ratio)*, *Conundrum*, *Quatrain* a zajímavá skladba *Botanic Man* (instrumentální).

CD 3 obsahuje celý koncert z roku 1978 z Madison Square Garden, opět zremixovaný Stevenem Wilsonem, s 53minutovým televizním vysíláním, které je rovněž zařazeno na DVD 3 a přináší také

kompletní zvuk. DVD 1 a 2, stejně jako obvykle, nabízejí prostorové zvukové mixy 5.1. atd. původního alba *Bursting Out*.

Všichni jistě znáte původní album, jedno z nejlepších živých alb v rockové historii, srovnatelné s např. *Made In Japan* a *Live and Dangerous*. Ani po 46 letech neztratilo nic ze své kvality, syrovosti a vzrušení, které jsme cítili na albu při prvním poslechu, a s dalšími hudebními lahůdkami je tentokrát ještě lepší. Samozřejmě, že některé skladby jsou duplicitní. Objevily se už na *Heavy Horses - New Shoes Edition*, a to by mohlo být argument, že už je vlastně jinde nepotřebujeme. Ale jako sběratelé po celém světě víme, že dobrých věcí není nikdy dost.

Ale knižní vydání nejsou jen o hudbě. Booklet jako vždy obsahuje řadu skvělých fotografií, chronologii nahrávání z roku 1978 a následného turné, reprodukce fotografií z koncertů, důležitých článků z dobového tisku, vzpomínky některých členů sestavy na nahrávání alba a na turné, článek o vzniku alba, a samozřejmě jako vždy skvělé texty starého Webbyho s otázkami a odpověďmi lana Andersona. Obal jako celek je věcí velké estetické krásy, je navržen tak, aby uspokojil i toho nezávislejšího sběratele těchto báječných setů. Co se týče budoucnosti, můžeme se těšit na další neočekávané novinky, a to na knižní verzi **Living In The Past**, ale pokud vím, zatím neexistuje žádné definitivní rozhodnutí ohledně knižní verze *Under Wraps*. Naděje umírá poslední...
Dave Rees

